

Arrest

**nr. 65 821 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X en die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemeente De Pinte van 29 april 2011 houdende het bevel tot terugbrenging, beide aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 29 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AUDENAERT en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster en haar voormalige echtgenoot, dhr. K.(...) verklaarden het Rijk te zijn binnengekomen op 22 november 1999 en vroegen op 23 november 1999 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan bij de bevoegde autoriteiten.

Op 3 juli 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 januari 2004 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep werd op 30 mei 2008 verworpen bij arrest nr. 183.660.

Op 25 oktober 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf. Verzoekster en haar twee minderjarige kinderen (tweede en derde verzoekster) werden op 25.09.2007 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Eind 2007 zijn eerste verzoekster en dhr. K.(...) uit de echt gescheiden.

Op 18 november 2008 diende dhr. K.(...) een aanvraag in om machtiging tot verblijf samen met zijn nieuwe partner en derde verzoekster.

Op 4 november 2009 hebben eerste verzoekster en dhr. J.N.(...) een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeente Stekene.

Eerste verzoekster diende op 12 november 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met dhr. J.N.(...).

Op 1 februari 2011 hebben eerste verzoekster en dhr. J.N.(...) een einde gesteld aan de wettelijke samenwoning.

Op 9 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige beroep eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...) ”

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., V.(...) geboren te N.(...), op (...) en van Wit-Russische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 01.02.2011 met onderlinge overeenstemming werd stopgezet te Stekene.

Het recht op verblijf van betrokkene werd bijgevolg ingetrokken.

“(...) ”

Op 29 april 2011 nam het gemeentebestuur van de gemeente De Pinte een beslissing houdende het bevel tot terugbrenging ten aanzien van tweede verzoekster. Dit is thans de tweede bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) ”

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken.

“(...) ”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeksters in hun inleidend verzoekschrift stellen *“om deze redenen en alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden, onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning”*, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeksters kunnen zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Ontvankelijkheid

De Raad wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet die stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. *In casu* betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht van eerste verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging van tweede verzoekster genomen door de gemeente De Pinte op 29 november 2011. Betreffende beslissingen hebben met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens verblijf *in casu* wordt beëindigd, met name eerste en tweede verzoekster en heeft geen uitstaans met derde verzoekster die voorliggende vordering heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de derde verzoekende partij niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Derde verzoekster heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissingen een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de derde verzoekster, is het derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel zetten verzoeksters uiteen wat volgt:

“De beslissing is allerminst correct

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken als enige reden voor de intrekking van de wettige verblijfstitel van verzoekster verwijst naar artikel 42 quater §1, 4° Wet van 15 december 1980, zijnde:

Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gevolmachtigde in de volgende gevallen:

...4°... het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, 1ste lid, 1° of 2° wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Verzoekster kan bij de aanduiding van voormeld artikel slechts denken aan de wettelijke samenwoning met de heer J.N.(...) te Stekene. Deze wettelijke samenwoning is inderdaad op vrijwillige basis beëindigd.

Zulks kan echter geen grond inhouden voor de intrekking van haar verblijfsvergunning

Terwijl en gelet op de gegevens dat:

- *Verzoekster niet op deze basis werd geregulariseerd; het criterium van de regularisatieaanvraag bestond in haar verbinding met België als zijnde*
 - 1. geboorteland van haar kinderen,*
 - 2. het verblijf sedert meer dan zes jaren en*
 - 3. de lange asielpcedure.*

Van de wettelijke samenwoning was trouwens nog geen sprake op het ogenblik van de regularisatie aanvraag; gezien verzoekster op dat ogenblik nog met haar beide kinderen in Gent woonde. De wettelijke samenwoning dateert pas van 2009.

- *De verblijfsvergunning wordt ingetrokken langer dan twee jaren na de oorspronkelijke regularisatie, zijnde 25.09.07 (stuk 3). Voormeld artikel 42 quater stelt nochtans uitdrukkelijk dat de wettige verblijfstitel kan worden ingetrokken gedurende de eerste twee jaren... het verblijf van verzoekster werd al veel langer geregulariseerd.*

Derhalve kan de simpele verwijzing naar artikel 42 quater niet volstaan als motivering, noch minder vormt dit artikel een rechtsgrond op basis waarvan de intrekking gerechtvaardigd zou zijn.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster vandaag voldoet aan alle voorwaarden tot regularisatie, zijnde:

- *Langdurende asielpcedure (>6j)*
- *Schoolgaande kinderen gedurende deze procedure*
- *Duurzame lokale verankering*
- *Tewerkstelling*
- *Duurzame relatie, gezins- en vriendschapsbanden*

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In hun middel lijken verzoeksters een schending aan te voeren van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster en dhr. J.N.(...) op 4 november 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd bij de gemeente Stekene. Op 12 november 2009 heeft eerste verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, als partner in een duurzame relatie met dhr. J.N.(...). Ingevolge deze aanvraag werd verzoekster op 5 mei 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart. Verzoekster kan niet anders voorhouden.

Verzoekster betwist geenszins in haar verzoekschrift de vaststelling van verweerder dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. Dit blijkt overigens uit het stuk "*verklaring einde wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk wetboek*" van 1 februari 2011, welke terug te vinden is in het administratief dossier. Verzoeksters bewering dat zij een verblijf zou hebben verworven en nog steeds zou bezitten ingevolge een regularisatieaanvraag vindt geen grondslag in het administratief dossier. Allicht doelt eerste verzoekster op het tijdelijk verblijf van één jaar dat haar en haar twee minderjarige kinderen op 25 september 2007 werd toegekend. Dit tijdelijk verblijf is ondertussen verstreken en nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat eerste verzoekster na het verstrijken van

dit tijdelijk verblijfsrecht nog over een rechtmatig verblijf beschikte behoudens dan de F-kaart die zij op 5 mei 2010 verwierf ingevolge haar wettelijke samenwoning met dhr. J.N.(...).

De verweerder is op basis van de stukken van het administratief dossier niet kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen dat er geen wettelijke samenwoning meer bestond tussen verzoekster en dhr. J.N.(...). Deze vaststelling dat er geen gezamenlijke wettelijke samenwoning meer bestond tussen verzoekster en dhr. J.N.(...) volstond om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel zetten verzoeksters uiteen wat volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing en het bevel tot terugbrenging hieraan gehecht verwijst naar artikel 7, 1, 2° Wet van 15 december 1980: “het legaal verblijf in België is verstreken”.

Terwijl verzoekster, bij nazicht van artikel 7 van de Wet nergens een lid 1, 2° terugvindt, maar slechts een onderverdeling van dat artikel in 11 punten.

Zelfs indien al abstractie zou worden gemaakt van dat artikel, en slechts een “verval van termijn” zou worden beschouwd, kan verzoekster niet begrijpen wat hiermee wordt bedoeld, nu er geen beperking van termijn van haar verblijfstitel tot 2011 bestond.

Dat ook dit middel ernstig is.”

Uit de uiteenzetting van verzoeksters meent de Raad te kunnen vaststellen dat zij de schending aanvoeren van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Zoals verzoekster zelf aangeeft, verwijzen de bestreden beslissingen naar artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet. De beschouwingen van verzoeksters dat dit artikel niet terug te vinden is missen zowel feitelijke als juridische grondslag.

In het bevel tot terugbrenging wordt duidelijk aangegeven dat het legaal verblijf in België is verstreken. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werden eerste verzoekster en haar minderjarige kinderen op 25 september 2007 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar. Nergens kan uit de stukken van het administratief dossier afgeleid worden dat dit tijdelijk verblijfsrecht nadien nog werd verlengd. Nu ook de wettelijke samenwoning werd beëindigd kon de verweerder, zoals gebleken is uit de bespreking van het eerste middel, het verblijfsrecht van eerste verzoekster beëindigen en bijgevolg de verblijfstitel, zijnde de F-kaart, van eerste verzoekster intrekken, ongeacht of er al dan niet een beperking van termijn van haar verblijfstitel bestond en kan niet anders dan vastgesteld worden dat zij niet langer over een legaal verblijf beschikt. De bestreden beslissing vindt derhalve haar juridische grondslag in de voormelde wetsbepaling.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU